

Arrest

nr. 225 744 van 4 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 31 oktober 2015, verklaren er zich op 9 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 22 juni 2018 nam de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij 's Raads arrest nr. 209 757 van 20 september 2018 werd verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd en werden de beslissingen van de commissaris-generaal van 22 juni 2018 vernietigd in zoverre zij aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus weigeren.

1.4. Op 5 november 2018 werden verzoekers een derde maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.5. Op 4 december 2018 werd door de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werd gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.5.1. Ten aanzien van R.A.:

A. Feitenrelaas

U, R.A., beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Nekpai, dat gelegen is in het district Khanabad van de provincie Kunduz. U bent Hazara en sjiitisch moslim. U bent analfabeet en werkte als landbouwer. U bent religieus gehuwd met N.N. (O.V. X, CG X) en samen heeft u twee kinderen. Heel uw gezin verblijft in België.

Veertien jaar geleden kocht uw grootvader tien jerib land van een zekere A.W.. Zeven jaar geleden overleed A.W.. Nadat Kunduz onder controle kwam van de taliban, sloot de zoon van A.W., genaamd A., zich aan bij de taliban. Op dat moment eiste hij de tien jerib grond terug op die oorspronkelijk van zijn vader was. De gronden werden door A. in beslag genomen in 1391 of 1392 (van 7 maart 2012 tot 7 maart 2014). Bovendien vroeg hij ook om de opbrengst van zijn land van de laatste veertien jaar terug te geven. Uw vader zei hem dat dit niet mogelijk was.

Een jaar voor uw vertrek, in de zomer van vermoedelijk 1392 (van 9 juni 2013 tot 9 september 2013), raakte uw broer At. vermist. Na zijn verdwijning werd ook A.'s broer gedood. Tien à vijftien dagen voor uw vertrek beschuldigde A. uw vader hiervan en zei dat hij jullie zou vermoorden.

U verliet Afghanistan op 20-05-1394 (11 augustus 2015 in de Gregoriaanse kalender) samen met uw gezin en verzocht de Belgische autoriteiten om internationale bescherming op 9 november 2015. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer, deze van uw vrouw, alsook een medisch attest betreffende de situatie van uw echtgenote.

Op 25 juni 2018 betekende het Commissariaat – generaal u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U ging tegen deze beslissing in beroep. In de beroepsprocedure vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in het arrest nr. 209 757. Reden hiervoor was het feit dat uw echtgenote tegenover de RVV toegegeven had niet de waarheid te hebben verteld over de aanwezigheid van haar broers in Kabul. De RVV was hierdoor van oordeel dat het vermoeden van het CGVS betreffende de aanwezigheid van familieleden in Kabul werd bevestigd. Aangezien het administratief dossier op het moment van de zitting geen informatie bevatte die toeliet de veiligheidssituatie in uw werkelijke recente regio van herkomst dan wel de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief na te gaan, werd een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd. Tijdens dit onderhoud stelde u dat uw problemen met de taliban en A., alsook de ontvoering van At. die u opwierp in uw eerste verzoek, verzonnen waren. Als reden voor uw vertrek uit Afghanistan gaf u aan dat de algemene onveiligheid in uw regio hiervan aan de basis lag.

U legde geen nieuwe documenten neer tijdens dit persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In casu is het van belang te onderstrepen dat zowel u als uw echtgenote aangaven dat de oorspronkelijke problemen die u naar voren bracht tijdens uw verzoek om internationale bescherming, niet waargebeurd zijn. Meer bepaald stellen jullie dat uw problemen met A., de taliban en de daaruit voortvloeiende ontvoering van At., verzonnen waren (CGVS 3 , p. 6 en 9 en CGVS 3 echtgenote, p. 7). U en uw echtgenote voegden hieraan toe dat u een verzonnen verhaal vertelde op advies van iemand

(CGVS 3, p. 9 en CGVS 3 echtgenote, p. 7). Door het feit dat u toegeeft valselijke verklaringen te hebben afgelegd naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming bevestigt u de beoordeling van het CGVS in haar oorspronkelijke beslissing, waarin zij ook van oordeel was dat de problemen met A. en de taliban niet geloofwaardig waren. Bijgevolg wordt uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnd.

Wat betreft het feit dat u stelt dat taliban vijanden zijn van de Hazara's en dat ze door de taliban meegenomen en vermoord worden (CGVS 2, p. 13), dient onderstreept te worden dat dit een blote bewering betreft, die u geenszins op uw eigen persoon betreft. U slaagt er aldus niet in uw vrees als Hazara voor de taliban te individualiseren.

Wat betreft de psychische problemen die uw vrouw heeft en waarop u uw verzoek om internationale bescherming deels baseert, dient nog het volgende opgemerkt. Betreffende haar problematiek legde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud één medisch attest neer, dat dateerde van 3 maart 2017, en dat eerder reeds werd beoordeeld door het CGVS en de RVV. Tijdens het vervolg van de procedure legde u nooit een recenter, laat staan een uitgebreider of minder vaag, attest voor. U stelt dat de sociaal assistent van het opvangcentrum tegen uw vrouw zei dat ze mocht stoppen met de consulten toen ze zwanger was van het tweede kind (CGVS 3, p. 8). Uw vrouw is sindsdien niet meer op consultatie gegaan bij een psycholoog en uw tweede kind is ondertussen reeds anderhalf jaar oud (CGVS 3, p. 8). Voor zover u aangeeft dat uw vrouw niet tegen lawaai kan, een keer uit het raam wou springen (CGVS 3, p. 8) of haar kind op een dag gebeten heeft (CGVS 3, p. 11), waardoor uw advocaat van mening is dat zij een gevaar vormt voor zichzelf alsook voor de kinderen (CGVS 3, p. 11), dient onderstreept te worden dat dit geenszins gestaafd wordt en dat er kan aangenomen worden dat de sociaal assistenten van het opvangcentrum in dat geval stappen ondernomen zouden hebben tijdens haar verblijf aldaar indien een psychische begeleiding voor uw vrouw daadwerkelijk noodzakelijk was.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel niet voor alle regio's in Afghanistan een reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken.

Het Commissariaat-generaal kwam al in de vorige beslissing tot het besluit dat geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw achtergrond en werkelijke familiaal netwerk.

Zo stelt u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat uw familieleden op het moment van het gehoor in Turkije verblijven (CGVS 1, p. 9). Uw broers, behalve At., en uw zus zouden daar verblijven, zo zegt u (CGVS 1, p. 9). Het Commissariaat – generaal acht het toch erg opvallend dat u niet weet in welke stad ze dan wel verblijven (CGVS, p. 10). Toch stelt u zelf dat u ook nog heeft samengewoond met hen in Turkije alvorens u verder reisde naar België (CGVS 1, p. 11). Dat u er niet in slaagt om de stad te noemen waar ze verblijven, terwijl u in Turkije ook nog met hen heeft samengewoond en alle leden van uw familie met uitzondering van At. daar zouden verblijven, doet de wenkbrauwen fronsen.

Dat er voorts vermeld staat op het facebook profiel van “At.W.” dat hij afkomstig is van Kunduz, maar nu in Kabul leeft (zie administratief dossier), is een andere belangrijke vaststelling. Wanneer u geconfronteerd wordt met het gegeven dat er op het profiel genoteerd staat dat hij in Kabul woont, maar dat u eerder zei dat hij overleden was, zegt u dat dit het profiel zou zijn van uw schoonbroer N. (CGVS 2, p. 12). Meer bepaald zou N. de gegevens van zijn broer gebruikt hebben omdat hij hem graag zag (CGVS 2, p. 12). Indien dit een plausible verklaring zou zijn – wat het CGVS op het eerste zicht niet aldus beschouwt, dient nog opgemerkt dat het onlogisch is dat N. op zijn profiel zou geregistreerd hebben dat hij in Kabul woont, terwijl hij hier volgens uw verklaringen slechts vijftien dagen woonde naar aanleiding van een toegangsexamen (CGVS 2, p. 12). Overigens blijkt u de exacte studierichting niet te kennen waarvoor hij examen deed, maar ‘denkt’ u slechts dat het in de richting van ingenieur was (CGVS 1, p. 22), wat op zijn beurt dan weer verdere vragen oproept rond de geloofwaardigheid hiervan. Verder wordt u een foto getoond van een zekere “N.N.” op Facebook. Nadat u hem eerst niet herkent, wordt u gevraagd of dit uw schoonbroer N. kan zijn, waarna u dit bevestigt (CGVS 2, p. 12). De vaststelling dat N. kennelijk een eigen facebook profiel bezit, stelt nog meer vraagtekens bij het feit dat u beweert dat N. gegevens van At. zou gebruiken om op zijn facebook profiel te plaatsen. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor opnieuw ernstig aangetast.

Verder krijgt u een profielfoto van facebook gepresenteerd van een zekere “M.A.N.”. Hij is via facebook ook bevriend met zowel “At.W.” als “N.N.” (zie administratief dossier), dewelke u zelf identificeerde als familieleden. U gevraagd of u deze man kent, zegt u dat hij van Kunduz is (CGVS 2, p. 10). Welke naam de persoon heeft, kan u niet zeggen, maar u zegt dat u hem zag in Nekpai (CGVS 2, p. 10). U voegt eraan toe dat hij geen familie is (CGVS 2, p. 10). Wanneer nogmaals gevraagd wordt of u zeker bent dat u zijn naam niet kent, stelt u dat u denkt dat hij “M.A.” heet (CGVS 2, p. 10). Dat u deze man eerst niet kent, maar vervolgens toch zijn naam noemt, acht het CGVS erg opmerkelijk. Dat uw vader overigens ook M.A. heet (zie verklaringen DVZ, punt 13), acht het CGVS verder erg opvallend, net zoals het feit dat de man via facebook ook bevriend is met A.R. en A.N., namen die overeenkomen met die van uw broer en uw schoonbroer (zie verklaringen DVZ punt 17 en verklaringen DVZ N.N. punt 17). Dient aansluitend nog onderstreept dat M.A. op zijn facebookaccount registreerde dat hij woont in Kabul en ook van deze stad afkomstig is (zie administratief dossier). Opnieuw lijkt het erop dat u de familieband met M.A. wil verbergen, net zoals het geval is bij At..

De cumulatie van bovenstaande bevreedende vaststellingen betreffende uw familieleden en uw asielaanvragen deden en doen het CGVS besluiten dat uw verklaringen in een erg bedenkelijk daglicht kwamen te staan. Het feit dat het ongeloofwaardig is dat uw broer At. vermist is en dat het facebook profiel allerm minst van uw zogenaamde ‘overleden’ schoonbroer lijkt te zijn, doet het CGVS sterk vermoeden dat u actueel wel degelijk familie heeft in Kabul maar hierover met geen woord wil reppen.

In het verzoekschrift van 13 juli 2018 (p.7) en ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen halen u en uw partner aan dat uw vrouw omwille van mentale problemen niet de waarheid heeft verteld over de aanwezigheid van haar broers in Kabul. De RvV stelt in haar arrest dat “het vermoeden van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent de aanwezigheid van familie in Kabul wel degelijk bevestigd” wordt en de vaststellingen van het CGVS omtrent uw broer en vader niet weerlegd worden.

Ook tijdens het meest recente gehoor werd vastgesteld dat er opnieuw geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk.

Zo verklaart u aanvankelijk dat At. samen met uw vader in Nekpai woont (CGVS 3, p. 3-4). Even later, gevraagd of er ooit familieleden in Kabul gewoond hebben, zegt u dat uw broer At. vroeger in Kabul woonde (CGVS 3, p. 4), om dan vlak na deze uitspraak dan weer te verklaren dat hij sinds anderhalve maand in Kabul woont (CGVS 3, p. 4), wat dus inhoudt dat hij er vandaag nog steeds woont. Het CGVS acht het uiterst bevreedend dat u uw verklaringen omtrent de woonplaats van At. constant bijstelt. U verklaart bovendien dat hij daar slechts sinds anderhalve maand woonachtig is maar toch stelt het CGVS vast dat At. op facebook registreerde dat hij zich in Kart-e-Char in Kabul bevond op 18 maart 2018 (zie administratief dossier). Dit strookt allerm minst met een verblijf van amper anderhalve maand in Kabul. Dat u overigens ook allerm minst een logische uitleg kan geven voor zijn plotse vertrek naar Kabul, stelt uw geloofwaardigheid verder op de helling. Immers, gevraagd naar de reden waarvoor hij

anderhalve maand geleden naar Kabul vertrok, zegt u dat u hij dit deed omdat hij genoeg had van zijn regio, hij wou naar Kabul om te zien of het mogelijk was om daar te wonen (CGVS 3, p. 4). Ermee geconfronteerd dat de situatie in uw thuisregio al langer slecht is en u deze regio hierom verliet en gevraagd om welke specifieke reden uw broer dan net op dit moment het besluit nam om Kunduz te verlaten, blijkt u hier op geen enkele manier een antwoord op te kunnen bieden (CGVS 3, p.3-4). Ook deze vaststelling stelt verdere vragen bij uw geloofwaardigheid.

Verder is het ook opvallend dat het erop lijkt dat u ook uw contacten met At. aanvankelijk wou achterhouden. Immers, gevraagd met wie u twee maanden geleden nog contact heeft op dit moment, stelt u dat u nog contact heeft gehad met uw broer Ma. (CGVS 3, p. 3). Gevraagd of u nog met andere familieleden of schoonfamilie contacten onderhoudt, zegt u dat u tien dagen geleden ook nog sprak met uw schoonzus Al. die nu getrouwd is (CGVS 3, p. 3). Gevraagd of u recentelijk nog met andere familieleden gesproken heeft, zegt u dat dit niet zo is (CGVS 3, p. 3). Pas wanneer gevraagd wordt hoe u weet dat uw broer At. sinds anderhalve maand in Kabul woont, stelt u dat u hem twintig dagen eerder nog heeft gesproken. Het lijkt er dan ook sterk op dat u het contact met uw broer wilde achterhouden.

Verder is het belangrijk in te gaan op uw verklaringen over uw schoonbroer N.. U zegt dat hij een tijdje in Kabul verbleef, en daarna terugkeerde naar uw regio (CGVS 3, p. 5). Wanneer in datzelfde persoonlijk onderhoud gevraagd wordt hoelang hij verbleef in Kabul, zegt u dit niet te weten (CGVS 3, p. 5) en evenmin slaagt u er in de periode van zijn verblijf te schatten (CGVS 3, p. 5). Dit is zeer opmerkelijk. U stelt verder dat hij er een opleiding volgde als elektricien maar geen werk vond en daardoor terugkeerde naar uw regio (CGVS 3, p. 5). Tijdens een eerder gehoor stelde u echter dat N. naar Kabul ging voor een toelatingsexamen voor vermoedelijk ingenieur, zo 'denkt' u (CGVS 1, p. 22). U voegde eraan toe dat hij niet slaagde en dus terugkeerde naar uw regio na vermoedelijk enkele dagen (CGVS 1, p. 21-22). Ook uw echtgenote stelde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat haar broer N. naar Kabul reisde om te studeren, maar niet geslaagd was en daarop terugkeerde naar Nekpai (CGVS 1, p. 4 echtgenote), terwijl ze tijdens het laatste persoonlijk onderhoud stelde dat N. er studeerde maar terugkeerde omdat hij er geen werk vond (CGVS 3, p. 4 echtgenote). Dat ook haar verklaringen onderling danig verschillen tijdens verschillende interviewmomenten, roept evenzeer ernstige vragen op.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u (nogmaals) sterk ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de woonplaatsen van uw familieleden en het netwerk waarover u beschikt.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan uw plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw netwerk en de verblijfplaatsen en achtergrond van uw familieleden. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk tracht te maken om te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verificerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Niettegenstaande de vaststelling dat u tracht geen eerlijk zicht te bieden op zaken als uw achtergrond, familiale situatie en netwerk, kunnen in bijkomende orde volgende zaken opgemerkt worden inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en de mogelijkheid zich elders in het land te vestigen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van

hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. Hoewel u uw werkelijke achtergrond en profiel en het bestaan van een familiaal netwerk in Kabul tracht te verhullen (supra), kan aangenomen worden dat u in de hoofdstad over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt dat u kan ondersteunen. Zo blijkt dat u na confrontatie vaak schoorvoetend moet toegeven dat een bepaald familielid in Kabul woont (supra), blijkt dat de persoon die meer dan waarschijnlijk uw vader is in Kabul werkt als 'Health Technologist' (zie facebookpagina in administratief dossier), blijkt uw broer (die op facebook aangeeft universitair geschoold te zijn – zie administratief dossier en CGVS 3 p.6) in de diplomatieke wijk Wazir Akbar Khan te wonen (CGVS 3, p.4), woont minstens een deel van uw schoonfamilie in Kabul en heeft deze schoonfamilie de mogelijkheden om personen als elektriciens dan wel ingenieur te laten studeren in Kabul,... Er kan dan ook aangenomen worden dat een vestiging in Kabul in jullie geval redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet terecht kan bij uw broer omdat hij met een aantal vrienden in een kamer zou wonen en heeft u het later over het feit dat u er niemand kent, dat u er bij niemand terecht kan en u er geen job kon of kan vinden (CGVS 3 p.8-9). Rekening houdend met het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen over deze aspecten (zie supra) moet worden besloten dat een hervestiging in Kabul in uwen hoofde als redelijk moet worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF),

overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen en werden overigens reeds beoordeeld in de vorige beslissing en arrest. Uw taskara en deze van uw vrouw bevestigen louter de identiteit van uw beide, dewelke door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.5.2. Ten aanzien van N.N.:

"A. Feitenrelaas

U, N.N., beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Nekpai, dat gelegen is in het district Khanabad van de provincie Kunduz. U bent Hazara en sjiitisch moslim. U bent analfabeet en was huisvrouw. U bent religieus gehuwd met R.A. (O.V. 8.158.982, CG 15/32568) en samen heeft u twee kinderen. Heel uw gezin verblijft in België.

U haalt problemen aan met A. en de taliban. Enige tijd geleden kocht de grootvader van uw man land van een zekere A.W.. A., zijn zoon, sloot zich later aan bij de taliban en was machtig en gewapend. Op dat moment vroeg hij de oogst van veertien jaar op als schadevergoeding. Als gewone burger kon u niets ondernemen tegen hem. Nadat de gronden in beslag waren genomen, werd de broer van A. vermoord. A. beschuldigde uw familie hiervan. Een jaar voor uw vertrek verdween de broer van uw man, genaamd At..

Verder verklaart u dat u na uw huwelijk constant onder druk werd gezet door uw schoonmoeder. U stelt dat u hard diende te werken voor haar en dat u steeds gestresseerd was omdat u bang was huishoudelijke taken fout uit te voeren. Een keer zou ze kokend water op uw rechterhand en benen gegooid hebben.

U verliet Afghanistan samen met uw gezin twee maanden voor uw aankomst in België. U verzocht de Belgische autoriteiten om internationale bescherming op 9 november 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer en dat van uw echtgenoot, alsook een medisch attest.

Op 25 juni 2018 betekende het Commissariaat – generaal u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de beroepsprocedure vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in het arrest nr. 209 757. Reden hiervoor was het feit dat u tegenover de RVV toegegeven had niet de waarheid te hebben verteld over de aanwezigheid van uw broers in Kabul. De RVV was hierdoor van oordeel dat het vermoeden van het CGVS betreffende de aanwezigheid van familieleden in Kabul werd bevestigd. Aangezien het administratief dossier op het moment van de zitting geen informatie bevatte die toeliet de veiligheidssituatie in uw werkelijke recente regio van herkomst dan wel de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief na te gaan, werd een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd.

Tijdens dit onderhoud stelde u dat uw problemen met de taliban en A., alsook de ontvoering van At., die u opwierp in uw eerste verzoek, verzonnen waren. Als reden voor uw vertrek uit Afghanistan gaf u aan dat de algemene onveiligheid in uw regio hiervan aan de basis lag.

U legde geen nieuwe documenten neer tijdens uw derde persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw medisch attest blijkt immers dat uw psychische toestand instabiel is. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u geïnterviewd door een medewerker met een gepaste expertise door praktijkervaring.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen aangebracht door uw echtgenoot in zijn verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de problematiek waarmee uw gezin in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan u Afghanistan diende te ontvluchten, verwijst het CGVS verder naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenoot. De beslissing genomen door het CGVS inzake het verzoek van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden

beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 juni 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting leggen verzoekers samen met een aanvullende nota een proces-verbaal van 5 april 2019 neer bevattende een getuigenis van verzoekster (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan dat zij de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst vrezen. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij in het kader van hun derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegaven dat de door hen eerder aangehaalde problemen met de taliban niet waargebeurd zijn, hetgeen hun algehele geloofwaardigheid ondermijnt; (ii) zij niet verder komen dan het op algemene en blote wijze opwerpen van een vrees voor de taliban omwille van hun etnische origine als Hazara, zonder dat zij deze vrees *in concreto* kunnen individualiseren; (iii) verzoeksters psychische problemen niet middels een recent attest worden gestaafd; en (iv) de door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers tijdens hun derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegaven dat de door hen aangehaalde problemen met de taliban niet waargebeurd zijn. Deze vaststelling doet in ernstige mate afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid, temeer daar verzoekers in hun eerste verzoekschrift van 13 juli 2018 wél reeds toegaven dat verzoekster niet de waarheid had verteld over het verblijf van haar broers in de stad Kabul maar voor het overige nog bleven volharden in de beweerde problemen met de taliban. In zoverre verzoekers heden nog enigszins zouden volharden in hun eerder voorgehouden problemen met de taliban – in hun verzoekschrift stellen zij immers opnieuw als volgt: “*Wat betreft hun objectieve vrees wensen ze te verwijzen naar de gekende landeninformatie over de eigendom betwistingen in Afghanistan*” – , dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nr. 209 757 van 20 september 2018 reeds werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit vluchtrelaas en verzoekers om die reden de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

2.3.2.3. Verder dient vastgesteld dat de door verzoekers tijdens hun derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde problemen met de taliban omwille van hun etnische origine als Hazara's, slechts een loutere bewering betreffen die zij geenszins *in concreto* weten te individualiseren. In hun verzoekschrift voeren zij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer zodat dit motief onverminderd overeind blijft.

2.3.2.4. In zoverre verzoekers, naast de hiervoor aan bod gekomen elementen, wat betreft hun vrees voor vervolging slechts verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoekers in hun regio van herkomst werkelijk worden bedreigd of vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 204, nr. X).

2.3.2.5. Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt gesteld dat hen geen specifieke steunmaatregelen moeten worden verleend, terwijl zij beiden met psychologische problemen kampen, kunnen zij niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt immers terecht gemotiveerd dat er voor haar wel degelijke specifieke steunmaatregelen werden verleend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw medisch attest blijkt immers dat uw psychische toestand instabiel is. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u geïnterviewd door een medewerker met een gepaste expertise door praktijkervaring.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Behalve opnieuw te wijzen op de beweerde psychologische problemen in hoofde van verzoekster, voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk element aan waaruit zou kunnen blijken dat, ondanks de haar verleende steunmaatregel, verzoekster niet in staat zou zijn geweest om te voldoen aan haar verplichtingen en/of dat haar rechten in het kader van onderhavige asielprocedure onvoldoende zouden zijn gerespecteerd. Met betrekking tot verzoeksters psychologische problemen en hun beweerde trauma “*door de gebeurtenissen in hun leven en onderweg*” oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 209 757 van 20 september 2018 als volgt:

“[...] Wat betreft het gegeven dat zij getraumatiseerd zouden zijn en derhalve verwijzen naar de medische stukken die verzoekster neerlegde over haar mentale problemen, wordt herhaald dat het neergelegde attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde.

De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit dit psychologische attest blijkt dat de psycholoog zich op verzoeksters verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van haar mentale problemen en wordt enkel gesteld dat verzoekster getraumatiseerd zou zijn geraakt door terrorisme in haar land van herkomst. Uit dit attest kan evenmin worden afgeleid op welke wijze verzoeksters mentale problemen haar zouden verhinderd hebben bij het afleggen van haar verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake haar asielrelaas. Bovendien moet worden opgemerkt dat een dergelijk attest dat slechts in verzoeksters hoofde werd opgemaakt, zeker geen ander licht kan werpen op verzoekers eigen verklaringen.

Waar verzoeker thans de mentale problemen van zijn echtgenote aanhaalt ter verklaring van het gegeven dat zij zijn telefoon heeft weggegooid, moet worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het gehoor een heel andere reden naar voor bracht die niet geloofwaardig werd geacht. Verzoeker verklaarde immers dat hij door zijn echtgenote verplicht werd om te kiezen tussen haar en zijn eigen familie en zij zijn telefoon weggooid, een gedrag dat geenszins blijk geeft van enige psychologische problemen maar waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers echtgenote de touwtjes stevig in handen heeft. Bovendien werden de problemen van verzoekster met haar schoonfamilie niet geloofwaardig geacht. Verzoekster brengt niets in tegen de gedane vaststellingen.

Het argument dat verzoekster momenteel niet in staat is om voor zichzelf en voor de kinderen te zorgen en dat verzoeker alle huishoudelijke taken doet, blijkt niet uit het neergelegde attest.

Per aanvullende nota leggen verzoekers ter terechtzitting een bundel "medische stukken" neer. De Raad stelt vast dat het gaat om een weerslag van een afspraak bij de psycholoog, klinische resultaten van bloed- en urineonderzoeken, een bevallingsverslag, een getuigschrift van onbekwaamheid om zich te verplaatsen ingevolge haar bevalling en een attest waaruit blijkt dat zij verhinderd was om aanwezig te zijn op het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dergelijke stukken bevatten geen informatie omtrent verzoeksters psychische gesteldheid en kunnen aldus geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Bij deze aanvullende nota werd opnieuw het reeds eerder neergelegde attest van de psycholoog gevoegd, waardoor verwezen wordt naar wat hoger werd gesteld."

In de bestreden beslissingen merkt de commissaris-generaal bovendien terecht op dat verzoekers nalaten enig meer recent attest betreffende verzoeksters psychische/psychologische gezondheidstoestand voor te leggen. De Raad stelt vast dat verzoekers in het kader van onderhavige beroepsprocedure evenmin enig bijkomend attest met betrekking tot de psychische/psychologische gezondheidstoestand van verzoekster voorleggen. De verklaringen van verzoeker betreffende het gedrag van verzoekster tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 5 november 2018, p. 8 en 11) en in het verzoekschrift (p. 5) doen hieraan geen afbreuk en zijn slechts loutere beweringen. Dit klemt des te meer daar uit het ter terechtzitting voorgelegde proces-verbaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) nergens blijkt dat verzoekster te kampen heeft met psychologische problemen zoals aangehaald door verzoeker. Integendeel, zij verklaarde ten aanzien van de politie van de zone Zennevallei dat verzoeker zelf soms boos wordt en dat zij soms ruzie maken. Op zich kan dit proces-verbaal dan ook niet worden beschouwd als een bewijs van de voorgehouden psychische/psychologische problemen in hoofde van verzoekster.

Evenmin staaft dit voormelde proces-verbaal de bewering in onderhavig verzoekschrift dat ook verzoeker te kampen zou hebben met psychologische problemen. Verzoekers laten na enig medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit deze beweerde psychologische problemen in hoofde van verzoeker zouden kunnen blijken.

Verzoekers halen in hun verzoekschrift nog aan dat het belang van hun kinderen bij hun verzoek om internationale bescherming dient te worden betrokken. De familiale problemen waarnaar zij te dien einde verwijzen zijn van louter gemeenrechtelijke aard zijn en houden bijgevolg geen enkel verband met één van de vijf vervolgingsgronden zoals bepaald in artikel 1 A(2) van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of met de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Betreffende de overige door verzoekers voorgelegde stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *"De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen en werden overigens reeds beoordeeld in de vorige beslissing en arrest. Uw taskara en deze van uw vrouw bevestigen louter de identiteit van uw beide, dewelke door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist wordt."*

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Bijgevolg wordt deze motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de

zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoekers zich op een veilige manier toegang kunnen verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoekers zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

*Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. Hoewel u uw werkelijke achtergrond en profiel en het bestaan van een familiaal netwerk in Kabul tracht te verhullen (*supra*), kan aangenomen worden dat u in de hoofdstad over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt dat u kan ondersteunen. Zo blijkt dat u na confrontatie vaak schoorvoetend moet toegeven dat een bepaald familielid in Kabul woont (*supra*), blijkt dat de persoon die meer dan waarschijnlijk uw vader is in Kabul werkt als 'Health Technologist' (zie facebookpagina in administratief dossier), blijkt uw broer (die op facebook aangeeft universitair geschoold te zijn – zie administratief dossier en CGVS 3 p.6) in de diplomatieke wijk Wazir Akbar Khan te wonen (CGVS 3, p.4), woont minstens een deel van uw schoonfamilie in Kabul en heeft deze schoonfamilie de mogelijkheden om personen als elektriciens dan wel ingenieur te laten studeren in Kabul,... Er kan dan ook aangenomen worden dat een vestiging in Kabul in jullie geval redelijk is.*

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet terecht kan bij uw broer omdat hij met een aantal vrienden in een kamer zou wonen en heeft u het later over het feit dat u er niemand kent, dat u er bij niemand terecht kan en u er geen job kon of kan vinden (CGVS 3 p.8-9). Rekening houdend met het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen over deze

aspecten (zie supra) moet worden besloten dat een hervestiging in Kabul in uwen hoofde als redelijk moet worden beschouwd."

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen als volgt: "Ze menen dat de aanwezigheid van bepaalde familieleden geen argument mag zijn om IVA in te roepen. Men moet rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoekers.", dient erop gewezen dat door de vaststelling dat verzoekers wel degelijk familieleden en dus een netwerk hebben in de stad Kabul, effectief met hun persoonlijke situatie rekening wordt gehouden. Zij brengen geen concrete, persoonlijke elementen aan waarmee volgens hen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden en/of die op de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zouden kunnen werpen. In zoverre in deze motieven wordt verwezen naar de vaststellingen in de bestreden beslissingen betreffende de uiteenlopende verklaringen van verzoekers over de verblijfplaats(en) van hun familieleden, dient vastgesteld dat verzoeker daaromtrent in hun verzoekschrift niet verder komen dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig *in concreto*-verweer tegen deze voormelde pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Als dusdanig worden deze vaststellingen, in zoverre hieruit blijkt dat verzoekers uiteenlopende verklaringen hebben afgelegd over de verblijfplaats(en) van hun familieleden, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Waar verzoekers verwijzen naar hun psychische/psychologische problemen, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld.

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("*UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul*", (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*" (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissingen blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekers redelijk kan worden geacht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER